

Mouzovský Zurnál

1

1999

Informační servis 2

Informace o tom, co bylo, je a bude.

Lasování (3) 3

Slonova škola lasování - talíř a skočné figury.

Zimní radovánky 5

Reportáž ze zimního tábora na Tolštejně.

Tajný deník obchodníka 8

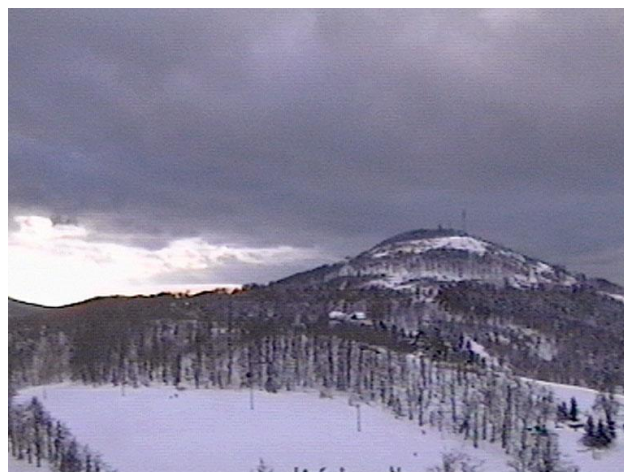
Mártyho reportáž o těžkém údele obchodníka s počítači během výstavy Invex.

Živelné pohromy (5) 10

Myši a další zvířátka.

Bavíme se na náš účet 12

Slavné výroky a kompromitující fotografie.



Ve dnech 21. - 27. února se konal zimní tábor na Tolštejně v Lužických horách. Na stranách 5 - 7 si můžete přečíst reportáž z průběhu této akce a spoustu obrázků. Další obrázky také na poslední stránce.

Obrázky na této stránce:

Zřícenina hradu Tolštejn

Večerní pohled do mraků

Jedlová hora (zde se lyžovalo)

Nejmladší účastnice Míša a Kristýnka na pekáči

INFORMAČNÍ SERVIS

Termíny výprav

20. března
10. dubna
24. dubna
8. května
22. května
5. června
19. června

Termíny dalších akcí

26. - 27. března
Sportovní maraton
1. - 2. května
Vlajková hra
14. - 16. května
výprava na základnu ČTU
v Lipnici
29. - 30. května
Třístovka - 2. ročník

Termín tábora

10. - 31. července
pro všechny táborníky
1. - 7. srpna
pokračování pro zdatné
táborníky
24. července
návštěvní den

KRÁTCE

Buggy je inženýrem

Blahopřejeme Buggymu, který úspěšně složil státní zkoušky a je strojním inženýrem. Školu má tedy zdárně za sebou a z toho plyne, že ho v dubnu čeká vojna. To bude smutku, až přijde o své dlouhé kadeře.

Vlajková hra

Vlajková hra spočívá v tom, že družstva se rozprchnou do blízkého okolí, kde si vyberou ležení a označí jej svojí vlajkou. Na to mají několik minut bezprostředně po startu. Následujících 24 hodin se družstva snaží si navzájem ukrást vlajky tak, aby jich měla co nejvíce co nejdéle, protože body se udělují nejen za ukořistění vlajky, ale také každé dvě hodiny za počet vlajek v ležení. Útok je tedy potřeba provést ve správnou dobu, aby bodů bylo co nejvíce. Další body jsou za zneškodnění soupeře a nejvíce bodů pak samozřejmě je za vlajky, které družstvu zůstanou po skončení hry.

Loni se utkala čtyři družstva. Protože bylo málo účastníků, snížil se počet členů družstva a hra byla zkrácena z 24 na 18 hodin. Nakonec boje skončily velkým vítězstvím domácích:

1. Průzkumník - Delfini
2. Průzkumník - Křečci
3. Havráňata / Havrani
4. Mustang

Nahlédněme teď pro zajímavost do deníku Křečků (hnědá vlajka).

10:00 - Start.
14:00 - Vlajka je neustále doma. Silně nám to připomíná hlídku na táboře.
15:30 - Zelená vlajka přinesena po vyčerpávajícím běhu. O červenou jsme kvůli skautíkům přišli.
16:00 - Obě dvě vlajky jsou doma (zelenáči, co to je za poleno! Pojďte si to postavit, nebo snad raději ne).
16:30 - Zelenáči přišli a zmocnili se hnědé vlajky a potom i zelené.
17:03 - Zelená vlajka opět u nás.
18:00 - Máme zelenou vlajku! Hurá!
Popis bitvy následuje:

Léta Páně 1998 94. dne se odehrála slavná to bitva na kukuřičném poli. Zlí zelenáči utkali lest na nic nečekající udatné obránce a obklíčili je ze všech stran. Boj to byl urputný, mnoho hlav se skutálelo ze svahu a mnohá ženština zaplakala nad hrobem svého manžela. Obránci však podlehli přesile a krutí zelenáči jim uloupili vlajku.

Druhý slavnostní boj se odehrál o další vlajkový hadr, avšak tentokrát stál osud na straně obránců, kterým nové síly přispěly na pomoc. Stateční mužové padli a jejich krásné a půvabné protějšky jim po dobu zotavení hlídaly symbol vítězství, který plápolal nad zkrvaveným kukuřičným bojištěm.

19:05 - Zmoženi odcházíme zbít skautíky.

22:00 - Byli jsme u skautíků a všechny jsme pobili.

23:56 - Hodina duchů se blíží a skautíci leží na shnilém listí v lesíku za námi a naivně doufají, že k nim přijdou vlajky samy.

0:25 - Zbyněk přinesl žlutou vlajku (chce se nám spát).

0:38 - Petr dorazil s červenou vlajkou.

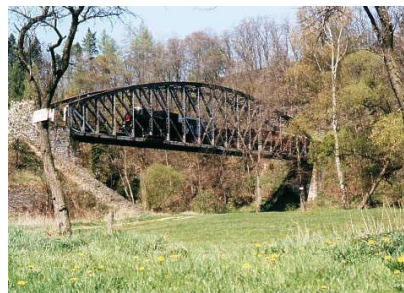
2:00 - Je tu červená a žlutá vlajka. Mizíme!

3:56 - Jsme zase tu a máme naši (hnědou) vlajku. 3x hurá.

4:00 - Konec akce. Máme tři vlajky, jdeme do tábora.

Tip na výlet

Hned čtyřikrát se na jaře objeví v Kolíně parní vlaky. 22. a 23. května pojedou parní vlak na trase Kolín - Kutná Hora - Zbraslavice - Zruč nad Sázavou. 5. a 6. června pak na trase Kolín - Ledečko - Samopše.



Mašinka na mostě přes Sázavu v Ratajích

Nouzovský Žurnál, ročník XIII, číslo 1

vyšlo 11. března 1999 v Kolíně - uzávěrka 7. března 1999

číslo 2 vyjde 10. června 1999

Internet: <http://www.pruzkumnik.cz>

E-mail: info@pruzkumnik.cz

LASOVÁNÍ (3)

Kolotoč

Figura, která vychází z talíře. Výsledkem je pohyb talíře dokola okolo našeho těla. Tuto figuru lze provést dvěma způsoby. Jak na to, je názorné z následujících obrázků. Točíme talíř v pravé ruce, před tělem si předáme paprsek do levé a s ním pokračujeme k levému boku, odtud za záda, kde si jej předáme do pravé a talíř dostaneme opět k pravému boku. Důležité je, abychom stihli převedení smyčky a předání během jedné otočky.



Obr.13 Kolotoč s předáním

Druhou variantu kolotoče provádíme jen jednou rukou. Roztočíme talíř v pravé ruce a převedeme ho před sebou na levou stranu svého těla, nyní se lehce ukloníme v pase do-

leva a převedeme talíř za svými zády opět na pravou stranu. Ruka s paprskem nám jde nad hlavou. Snažíme se o to, abychom stihli převedení za zády během jedné otočky. Vyzkoušejte malý figl, na chvíli přestaňte otáčet paprskem, v momentě, kde smyčka prochází za vašimi zády.



Obr.14 Kolotoč jednou rukou

The Sky Rocket Nebeská raketa

Talíř roztočíme pravou rukou, která jej převede k levému boku. Poté trhnutím vyhodíme talíř šikmo od pravého boku nad hlavu. Odkud přimějeme smyčku padat šikmo k levému boku. Tento způsob je velmi podobný způsobu výhozu krinolíny jednou rukou.



Obr.15 Nebeská raketa

Skočné figury

Všechny skočné figury mají společnou jednu věc, kterou je přesné načasování. Toho docílíte jedine dlouhým a často opakovaným tréninkem. V dalším popisu vám předvedeme několik praktických triků a popíšeme některé z mnoha skočných figur.

Vskok do talíře

Roztočíme talíř pravou rukou šikmo vpravo před sebou. Snažíme se nyní zapomenout na to, že se před námi točí nějaký talíř a soustředíme se na paprsek. Jediné, co nyní chceme je přeskočit paprsek, který se k nám při oběhu blíží a poté dopadnout doprostřed talíře. Po zdařilém vskoku pouze zvedneme ruku s paprskem nad hlavu a již točíme krinolínu.



Obr.16 Vskok do talíře

Výskok z talíře

Točíme krinolínu pravou rukou a opět se snažíme zapomenout na smyčku okolo nás a vžijeme se do pohybu paprsku. V momentě, kdy jde paprsek z místa za našimi zády a máme ho vpravo, jdeme rukou směrem dolů jako při počátečním pohybu pro sníženou krinolínu. Ve chvíli, kdy je ruka ve výšce pasu, tedy v místě, kde bychom si předávali paprsek do levé, přeskočíme jej směrem ven z kruhu. Smyčka svou setrvačností odletí od nás vpravo a my ji jen opět přimějeme k točení, nyní ovšem již jako talíř u pravého boku.

Nahoru, dolů ...

Figura, která je velmi efektní a přitom dosti jednoduchá. Máme-li dobře zvládnutý vskok a výskok do talíře. Přistoupíme k jejich nejjednodušší kombinaci. Roztočíme talíř před sebou, vskočíme dovnitř a při vskoku prudce zvedneme ruku. Tím, jak jsme si řekli dříve, vyhodíme smyčku nad hlavu, jakmile ta začne padat, hned z ní během první otočky vyskočíme a vedeme talíř před sebou. Po jeho prvním oběhu opět vskákujeme dovnitř a smyčka letí nahoru, a tak to jde stále dokola.



Obr.17 Nahoru, dolů ...

Z talíře přes krinolínu do talíře

Roztočíme talíř před sebou, vskočíme dovnitř a namísto strhnutí v krinolínu jej necháme proletět a za sebou dopadnout do talíře, který opět převedeme před sebe. Tuto sérii může vícekrát opakovat a kombinovat s kolotočem.



Obr.18 Z talíře do krinolíny

Ťukání do talíře

Roztočíme talíř u pravého boku a vždy, když je honda v nejbližším místě u nás zvedneme nohu a po jeho průchodu šlápneme (ťukneme) pravou nohou dovnitř do talíře. Než se paprsek opět vrátí, vyndáme nohu opět z kruhu ven a šlápneme (ťukneme) mimo kruh. Toto opakujeme vícekrát. Z této figury lze snadno přejít v další figuru tzv.

Stepping

Ted' změníme pohyb nohou. Do ted' byla levá noha v klidu a pravá ťukala dovnitř do talíře. Nyní budeme přeskakovat tzv. stepovat z jedné nohy na druhou. Tedy předchozí pohyb se mění pouze v jediném. Časování zůstává stejné jen v momentě, kdy levá noha dopadá na zem uvnitř talíře pravá je ve vzduchu a při výskoku naopak. Tedy nohy poskakují v rytmu pravá - levá - pravá - atd.



Obr.19 Ťukání do talíře

Přeskoky paprsku

Máme-li dokonale zvládnutý stepping, můžeme přejít k další figuře. Přeskoky paprsku. Ve chvíli, kdy při stepu pravou nohou vyskakujeme ven z talíře a přenášíme váhu na levou mimo talíř. Vyskočíme pouze nahoru a přeskočíme paprsek a dopadneme znovu na pravou dovnitř talíře. Dopadli jsme opět dovnitř kruhu, takže bychom měli správně mluvit o přeskoku paprsku krinolíny. Při těchto přeskocích můžeme měnit nohy. Je také možné skákat snožmo. Nejsnadnější je učít se tyto přeskoky v pořadí - jen pravou nohou, pak střídavě pravou a levou, snožmo a nakonec jen levou nohou. Jakmile se vám podaří vícekrát za sebou přeskočit paprsek zjistíte, že u těchto figur se dá velice snadno improvizovat a přeskoky různě náhodně střídat. Výsle-

dek je velmi efektní a publikum je vždy nadšeno.



Obr.20 Přeskoky paprsku snožmo a pravou nohou

Náčrtky pocházejí z knihy F. A. Elstnera *Uzly a laso*.

Pokračování příště



Zbytky hradu Tolštejn zaváté sněhem

O jarních prázdninách od 21. do 27. února se vypravili Průzkumníci na zimní tábor na Tolštejn. Je sice pravda, že Lužické hory, kde hrad Tolštejn s turistickou ubytovnou stojí, jsou obvykle na sníh poněkud skoupé, ale letošní zima byla po dlouhé době bohatá na sníh. Na krkonošských hřebenech dokonce ležely až 3 metry sněhu!

Tento zimní zájezd zorganizoval Marian, který však byl posléze doma upozorněn, že v období jarních prázdnin jede na hory jinam, protože je to už 2 roky zajištěno. Vedoucím zájezdu se tedy stává Buggy, dále jedou Jaruška, Martina, Sysel a Šed'a. Ostatní buď pracují, nebo studují, nebo nemají čas. Jaruška s sebou bere svoji malou neteř Kristýnku. Měla jet ještě Káťa s Bárrou, jenže Bára dostala den před odjezdem horečku a bylo po horách. Obě to obrečely.

V neděli v 7 hodin ráno je na 5. nástupišti kolínského nádraží živo. Kromě Průzkumníků je zde také spousta rodičů vyprovázejících své děti a těšících se, jak si bez nich odpočinou. Zmatek způsobují železničáři, kteří spěšný vlak Bezděz přistavují nelogicky ke 4. nástupišti. Průzkumníci se přesouvají a obsazují značnou část vagonu. Celkem je tu 5 vedoucích a 19 dětí. Někteří mají lyže, ostatní pekáče nebo sánky. Jarušku při pohledu na děti z nejmladší družiny přepadají obavy a začíná se těšit na příští sobotu, až je všechny

zase předá rodičům.

V 7:20 se vlak dává do pohybu a akce začíná. V 10 hodin vlak přijíždí do stanice Jedlová a následuje stěhování zavazadel. Průzkumníci nakládají na pekáče batohy, na sáně přivazují lyže a celá výprava se vydává na cestu. Šed'a, který se v sobotu vrátil z Krkonoš, kde i v nižších polohách byl metr sněhu, překvapuje poměrně slabá sněhová pokrývka. Na některých mezích dokonce prosvítá tráva.

Průzkumníci se zabydlují na Tolštejně, kde jsou kromě nich také Havráňata. Odpoledne je věnováno radovánkám na pekáčích, zatímco lyžaři se starostlivě rozhlíží po okolí a doufají, že bude na čem lyžovat. Pán hor je vyslyšel a už večer se začíná sypat sníh.

V pondělí je všude bílo, napadlo asi 20 cm čerstvého sněhu. Po snídani vyrážejí Zuzka, Lenka, Aleš, Honza, Miki, Buggy a Šed'a s lyžemi na vlek na Jedlovou a tam je čeká další příjemné překvapení v podobě rolby upravující sjezdovky. Navíc vykouklo sluníčko, výborný rozhled do okolí, takže co víc si může lyžař přát. A je tu celkem lacino, 1200 metrů dlouhý vlek vás vytáhne až na vrchol Jedlové za pouhých 12 Kč a navíc bez fronty. Když dostali Průzkumníci hlad, šli na oběd do restaurace na Jedlové.

Ten den sjeli sjezdovku celkem čtrnáctkrát a nakonec jeli dolů z Jedlové po turistické cestě, aby se

ZIMNÍ RADOVÁNKY

dostali k Tolštejnu. Byl to zvláštní pocit sjíždět po úbočí prudkého svahu. Ještě ale zvláštnější ale bylo, když se na cestě proti lyžařům zničehonic objevilo auto. To auto stálo opuštěné na cestě zaváté sněhem a bylo jasné, že se odtud dostane až po pořádné oblevě.

Ostatní si ten den užívali na pekáčích.



Terénní auto zásobující restauraci na Jedlové skončilo uprostřed kopce

V úterý opět padá sníh a Jedlová se halí do mlhy. Lyžaři odjíždějí, Šed'a a Lenka na lyžích střídají Martina a Ferča. Nelyžaři se vydávají na strastiplnou cestu na Jedlovou, kde se v poledne sejdou s lyžaři na oběd.

Fouká vítr a tvoří se závěje, a tak Sysel vysvětluje zásady, jak se pohybovat hlubokým sněhem ve stopách.

„Půjdete po stopách. A ti, co jdou za vámi, půjdou po vašich stopách. Tak já jdu první. Pravou zvedneme a dopředu. Teď levá, pravá, levá. A všichni zpívat. Jdu s děravou patou, mám horečku zlatou ...“



Takhle se chodí v hlubokém sněhu

A zatímco vpředu Sysel mezi zpěvem sotva popadá dech (vydržela to sotva čtyři verše), na konci Jaruška povzbuzuje Kristýnku:

„Běž. Ne, ty nechod' po stopách,“ dodala, když viděla její zoufalou snahu trefit se do Syslích šlápot.

Cestu lesem proráží Šéd'a, protože to tady zná nejlépe a cesta je znatelná pouze podle téměř zavátých lyžařských stop.

„Je to dobrý, jel tudy lyžař,“ hlásí Šéd'a a dodává: „Asi tak před tejd-nem.“

Náhle mizí i ty stopy a cesta se úplně ztrácí v navátém sněhu.

„Lyžař zmizel, dejte pozor, ať na něj nešlápnete,“ říká Šéd'a a razí si cestu závějemi.

Dostávají se na křižovatku u ranče. Odtud vede cesta nahoru na Jedlovou. Stále hustě sněží a cesta je zapadaná.

„Sme první, kdo tady půjde. Musíme vymyslet bojovej úkol,“ navrhuje Sysel.

„Nějaká speciální expedice,“ přidává se Jaruška.

„Expedice Papoušek,“ navrhuje Sysel.

„Papoušek volá orla,“ rozpomíná se Jaruška na slavné scény filmu S tebou mě baví svět.

„Každý si povinně najde vysílačku,“ rozhoduje Sysel a vrhá se do le-sa ulovit nějakou anténu.



Sysel vysílá

Když si všichni vytvořili vysílačky, rozdali si čísla a vyrazili na další cestu. A aby jim nebylo smutno, tak si volali vysílačkami:

„Mýdlo volá ručník, mýdlo volá ručník!“

„Kýbl volá žárovku, kýbl volá žá-

rovku!“

„Kristýnka jde celou cestu v bačkůrkách!“

„To má smůlu, nebude moct lyžovat!“

„Číslo 16 ještě žije!“

Vyhrabali se až na vrchol a s úlevou zapadli do restaurace. Za chvíli dorazili i lyžaři. Na takový nápor zde nebyli asi zvyklí, a tak oběd zabral celé dvě hodiny.

Po obědě se vydali stejnou cestou zpět. Počasí se zlepšilo a dokonce začalo svítit i sluníčko. Průzkumníkům se hned zlepšila nálada, a tak cesta dolů byla veselejší, i když zdaleka ne tak dobrodružná, jako ta nahoru. Cestou si Roman vyrobil novou přezdívkou. Lehl si do sněhu a s obličejem ve sněhu hrabal rukama a nohama a takhle „ujel“ několik metrů. Za ním zůstal ve sněhu vyrytý kaňon. A tak se Romanovi začalo říkat Krtek.

Pod Tolštejnem se pak uskutečnil souboj mezi Průzkumníky a Havráňaty o nejlepšího sněhuláka. Průzkumníci zvítězili především originalitou, když ze sněhu vytvořili krokodýla.

Ve středu stále sněží a k tomu fouká vítr. Na lyže jdou opět Lenka a Šéd'a, Martinu střídá Sysel.

„Jak mám na nohách lyže, tak nevím, co s tím,“ varuje ostatní Sysel.

Ferča hned první jízdu na vleku jede se Šéd'ou a bonzuje mu do Žurnálu zážitky z minulého dne. Vesměs se to týká Martiny a jejích pádů, o kterých už od včerejšího dne kolují přímo legendy.

Tentokrát Průzkumníci šetří a berou si s sebou svačinu. Rolba má pauzu, takže sjezdovka nic moc a počasí také žádná sláva. Lyžaři se vrací promrzlí a dost utahaní. Hluboký sníh na kraji sjezdovky je stál hodně sil. Například Šéd'ovi se nedobrovolně povedl jeden excelentní tygří skok,



Náročné stoupání na Jedlovou

když se mu zařízla v hlubokém sněhu lyže.

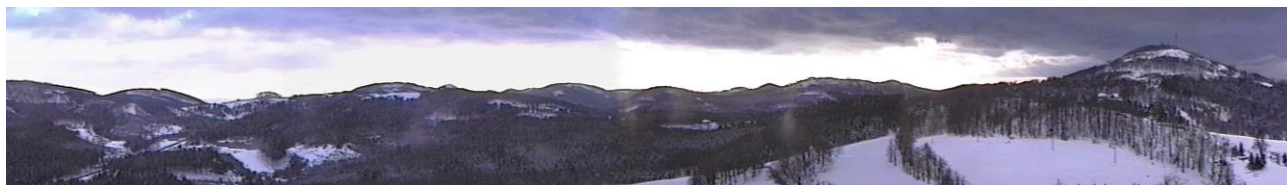
Středeční večer byl ve znamení uzlařské regaty. Havráňata nasadila čtyři borce. Jak prohlásil před závodem Vojta, tři mají mistrovské zkoušky uzlařské dovednosti a ten čtvrtý si je dělá. Průzkumníci poslali do boje osm závodníků. Výsledky byly nečekané. Ani jeden z Havráňat se nedostal pod minutu, Průzkumníci obsadili hned první čtyři místa. Boj o prvenství svedli Aleš a Honza. Nakonec vyhrál Aleš s výkonem 40 vteřin o jedinou vteřinu před Honzou. Třetí byla Ferča a čtvrtá Zuzka. Uznání si zaslouží i Tomáš a Lukáš z Kořat, kteří obsadili 9. a 10. místo a s časy kolem 1,5 minuty porazili dvě Havráňata.

Ve čtvrtek se dělá hezky a lyžaři opět táhnou na sjezdovku ve stejném složení, jako předchozí den, jen Sysla střídá Martina. Nicméně únava se již hlásí o slovo. Aleš se octl na zemi, sotva se rozjel.

„Já jsem neupad, já jsem si jenom lehnul,“ vylouvá se.

„Bolí mě noha, můžu zatáčet jen na jednu stranu,“ stěžuje si Martina.

Rázem dostává označení fantom sjezdovky. Aby se moc neunavila, tak jezdí z kopce šusem. Občas něco cestou ztratí, obvykle je to kulich. Dole má sice v očích slzy od studeného větru, ale tváří se spokojeně, i když toho cestou prý moc nevidí.



„Ale důležitý je ten pocit z rychlosti,“ přesvědčuje ostatní.

Šeďa zastává názor, že když pořádně nevidí, tak si může se zavřenými očima stoupnout k ventilátoru a efekt bude stejný.

Na sjezdovce vyrostlo několik skokánek. Kluci se trumfují, kdo skočí dál. Nejzajímavější skoky jsou k vidění na skokánku dole u vleku, kde skokani přistávají přímo na radlici zaparkované rolby.

Odpoledne se lyžaři scházejí u restaurace Slovan s ostatními, kteří hromadně přijíždějí na pekáčích, a jdou dovnitř na pohár. Vítá je však cedule, že restaurace je zavřená. Buggy šel zjistit situaci, ale pochodil až Sysel, který zřejmě zaujal místní personál natolik, že Průzkumníci byli vpuštěni dovnitř a mohli zakončit den čajem a pohárem.

V pátek ukazuje počasí svoji nejhorší tvář. Oteplilo se, je sychravo a mrholí. Lyžaři si ještě jedou naposledy zalyžovat, ale po pěti jízdách končí zcela promočení v restauraci na Jedlové. Zatím Buggy, Sysel a Havráňata chystají svah pod Tolštejnem na lyžařské a bobové závody. Sešlapali na lyžích kopec jednou dolů a nahoru, pak se zničehonic objevila rolba a za chvíli byl svah připraven pro závody všeho druhu. Jediný nedostatek představoval vlek mimo provoz, ten pojede až o víkend.

Odpoledne se konají závody ve sjezdu na pekáči a ve sjezdu a slalomu na lyžích. Měření času komplikuje mlha. Buggy se stopkami nachází uprostřed trati místo, odkud vidí na Sysla u startu i na Jarušku u cíle.

Na pekáčích se Průzkumníkům moc nedařilo. Nejrychlejší byl sice Buggy, ale v dětské kategorii obsadili první tři místa Havráňata. Pekáče si vůbec dělaly, co chtěly, takže málokomu se podařilo dojet rovnou do cíle. Někteřím dokonce pekáč ujel a dobíhali do cíle po svých.



Zasněžená idylka

Velmi dobrou jízdu předvedla Míša s Kristýnkou, které jako nejmladší a nejmenší účastnice jely ve dvojici a měly v cíli 15. čas z 28 startujících.

Pak přišli na řadu lyžaři. Sjezd byl vcelku jednoduchý, šlo jen o to se nebát pustit lyže z kopce. Někteří se ale pluhu nezbavili, a tak časy vypadaly podle toho. Ve sjezdu byl nejrychlejší Aleš.

Slalom zvládl nejlépe Jestřáb z Havráňat, Aleš byl druhý. Originální slalom však předvedl Miki, který chytil ve čtvrté bráně tak zvaného špicara, tedy zachytil špičkou lyže za brankovou tyč, vypnula mu lyže a on, aby se nezdržoval, se snažil pokračovat dále po jedné lyži. Slalom sice dokončil, ale než dorazil do cíle, ještě stihl asi třikrát upadnout.

„Měl jsem se naučit jezdit na snowboardu,“ prohlásil v cíli.

Zatáčet na vnitřní lyži by dělalo problémy asi většině lyžařů.

Večer stále mrholí, navíc se ochlazuje a cesty namrzají. Vedoucí mají obavy z ledovky.

V sobotu už zbývalo jen sbalit se, uklidit a odejít na vlak. Jako na potvoru je jasná obloha a sluníčko hřeje. Nemohlo takhle být v pátek? Slunce hřeje jako na jaře. Ledovka povolila, sníh je tak měkký, že původní záměr jet na nádraží na pekáčích se ukazuje jako těžko proveditelný. Pekáče se boří do měkkého sněhu a nekloužou, takže i z kopce se musí pěšky.

Přijíždí vlak a Průzkumníci se rovnají dovnitř. Jde to ztuha, zavazadel je hodně. Následuje 2,5 hodiny jízdy. Za okny ubíhá krajina bez sněhu. Všichni vzpomínají, jak se bořili po kolena do závějí a jak to bylo krásné. Nikomu se nechce domů. Jediné, na co se těší, je teplá koupel.

V Kolíně je teplo, ten den byl prý vyrovnán 200letý teplotní rekord, +13°C.

„Připadám si jak eskymák v Africe,“ stěžuje si Šeďa.

Vskutku, teplá zimní bunda a lyže se do tohoto počasí příliš nehodí.

„Ještě bych tam klidně byla dál,“ tvrdí Jaruška a ostatní souhlasí.

„Dobře, tak teda zítra v 7 ráno na nádraží,“ přidává se Šeďa.

„Klidně,“ zní odpověď.



TAJNÝ DENÍK OBCHODNÍKA

Vy, co jste již přišli do styku s počítačem, jste se určitě někdy ocitli v situaci, kdy vás přivedl doslova k zoufalství. Nejrady byste tu bednu hodili na zem a rozšlapali. Ne nadarmo si mnoho lidí z počítačových oborů říká, jak je možné, že Bill Gates, šéf firmy Microsoft, pachatel celosvětově populárních a nenáviděných Windows, ještě stále není hluchý, protože mu musí od neustálého nadávání všech uživatelů zvonit v uších (možná, že už hluchý je, ale úspěšně to tají).

Ale občas jsou počítače i užitečné. Už 8 let vzniká na počítači Nouzovský Žurnál, v poslední době i s fotografiemi a od loňského roku dokonce celý v barvě (bez toho nadávání se to ale někdy neobejde). A co teprve síť sítí Internet? Díky ní se mimo jiné domluví snadno lidé, kteří by se jinak těžko domlouvali, protože klasická pošta je pomalá a do schránky je daleko, nehledě na to, že určitě nemáte po ruce obálku a známku (je ale pravda, že někdy i elektronická pošta zabloudí a jde i několik dní, při tom stihne několikrát oběhnout celou zeměkouli, častěji si ale zdřímne v některém ze síťových počítačů).

O internetu jste si mohli přečíst minule. Byla zde také zmínka o tom, že na našich klubových stránkách je adresář současných i bývalých členů oddílu, kterým můžete poslat dopis elektronickou poštou.

Nouzovský Žurnál zde objevil i hlavního vedoucího táborů v letech 1985 - 1990 a hlavně zakladatele Nouzovského Žurnálu Mártýho. Mártý nelenil a poslal nám příspěvek. Je to tajný deník obchodníka s počítači z počítačové výstavy Invex v roce 1996. Pokud některým pojmům nerozumíte, vůbec to nevádí. Určitě nejste sami, dost často se stává, že počítačům nerozumí ani ti, kteří jsou za to placeni (což ovšem určitě není Mártýho případ).

Páteční porada před

16:00 - Všechno je v pořádku. Vyskytly se sice „drobné“ změny v původním plánu, jako například to, že nám exponáty na stánek nedopravuje náš distributor a k dopravě zbývají jen naše osobní au-

ta... Všichni se navzájem ujistujeme, že jsme happy. Tajím ostatním, že se o mě pokouší infarkt a ostatní se snaží o totéž. Jinak je ale vždy určitě lepší, když si výrobce vezme na stánek distributora a dealery - ať má kdo za nás pracovat.

Pondělí

9:00 - Všechno je špatně, světově proslulá spedice nedovezla to, co měla, třebaže nám zaručila dopravu do 24 hodin. Musíme nějaké exponáty někde sehnat.

18:30 - Během dne se mi skutečně podařilo něco sehnat. Dorazil jsem na stánek, tedy na místo, které náš stánek začíná připomínat. „Odpovědný logista“ mi rychle vysvětluje, že agentura „Holomek a Mizera“, která nám stánek staví, je před krachem, ale že té agentuře bylo potřeba pomoci. Mlčím.

Úterý, den první (jediný odborný den)

8:15 - Začíná porada všech obchodníků. Přítomni jsme, podle mého očekávání, jenom my, co jsme ji svolali. Kdybych vsadil boty na to, že se kolegové od distributorů a dealerů ani neomluví, rozhodně bych na stánku nechodil bosý.

9:05 - Přicházejí hostesky. K mému údivu se radí, jak obsluhovat překapávač na kávu a ptají se mě, k čemu je velká bílá konvice hned vedle překapávače. Ne, že bych pochyboval o jejich odborných kvalitách, určitě již někde viděly rychlovarnou konvici. O to více a nezvykle srdečně se ale vítají s některými kolegy.

9:10 - Před naším stánkem stále stojí jedny, zcela bezprizorní, vysoké štafle. Jsem si jistý, že nejde o dekoraci. Odnáším je ke stěně haly, kde zůstanou až do konce Invexu a nikomu nebudou chybět. Snad se tam s nimi potkám i příští rok.

9:17 - Na stánku dochází k neuvěřitelnému boomu. Na mě padá věšák a na kolegu část stropní konstrukce. První den začíná poněkud explozivně.

15:20 - Dnešek je pro novináře a od-

bornou veřejnost. Když ale náš stánek míjí certifikovaný správce sítě, expert, který se mě před několika měsíci ptal, co že to je ten „runtime“, s jehož dodávkou on kategoricky nesouhlasí, pochybují trochu nad odborností odborné veřejnosti.

16:12 - Potkáváme se u stánku s jedním známým redaktorem. Tedy přesněji řečeno, já jej potkávám a on mě míjí. Uličkou mezi stánky jde jen jeho tmavý oblek. V náhlém osvětlení myslí chápu, že jeho duši již Invex zcela pohltit.

18:15 - Pro dnešek končíme. Na rozdíl od kolegů hodnotím jako největší úspěch dne, že se nám stánek nerozpadl.

Středa, den druhý

9:01 - Uprostřed uličky sleduji přicházející návštěvníky. K mému zděšení se ke mně valí jednoditá masa mladých lovců prospektů. Jdou mlčky, nebezpeční ve své naprosté jistotě, že jejich batohy na zádech budou naplněny. Stojím sám proti valícímu se davu a dostávám strach. Rozhlížím se okolo sebe, kam bych mohl uniknout. Skutečnou spásu vidím jen u stropu haly. Tarzan by to řešil liánou, Fantomas provazovým žebříkem. Obojího se mi nedostává. Unikám do bezpečného přitmi stánku, ale ani zde si nejsem jistý životem. Pod náporom davu se stánek chvěje a odlepují se velké reprodukce obrazů.

10:15 - Snažíme se zabránit rabování. Mizí myši a dekorační květiny. Zákazník se zatím žádný nedostavil. Asi se k nám tím davem dětí neprodral. Nemám nic proti dětem, ale rozhodně od nich není hezké, že nám soustavně mažou operační systémy na vystavených počítačích. Nestojí za tím konkurence?

11:40 - Okolo mě je náhle plno světla! Agentura „Holomek a Mizera“ instalovala zbytek osvětlení.

13:20 - Zabraňuji úrazu mladistvého. Drobný chlapec s neuvěřitelně velkým batohem nacpaným prospekty se v zápalu mazání operačního systému houpe na vysoké barové stoličce před jedním naším

počítačem. Je jen otázkou času, kde síla informací v jeho batochu jej převrátí dozadu a on na sebe strhne celý počítač i s monitorem.

17:30 - Obešel jsem pár kamarádů u konkurence. Stojí si za tím, že za ničením našich Windows nestojí. Sami mají stejné problémy a podezírají nás. Společně nešťestí a společný drink nás sblíží.

18:20 - Uklízíme část exponátů. Překvapuje mě, že nám zbylo ještě několik myší.

Čtvrtek, den třetí

9:00 - Jen můj tajný deník mě pomáhá orientovat se v čase a prostoru. K bolesti nohou se přidává deprese. Dal bych si odporoučím tomatovou šťávu s pepřem, tak, jak mě to naučil pít na CeBitu jeden německý kolega.

11:15 - Poprvé mám při obchodním jednání pocit, že mi teče do bot. Není to však jen pocit. Na koberci v jednacích místnostech se nezadržetelně rozlévá voda. Namočí se i náš zákazník?

11:17 - S výkřikem „Ale to musíte okamžitě vidět!“ se mi podařilo rychle odlákat zákazníka pryč z částečně zaplavené jednacích místností. Snad nebude vyprávět, že se u nás málem utopil. Prý to byla jen drobná závada na přívodu vody.

15:45 - V davu školní mládeže zmizela další myš. Tentokrát mladistvý delikvent použil nože a přerázl kabel. Již na Invexu se pozná, kdo roste pro šibenici.

17:15 - Jdu se podívat na druhý konec stánku, jestli i tam bolí nohy stejně. Bohužel, bolí.

Pátek, den čtvrtý

7:08 - Brněnské rádio Krokodýl varuje před neobvyklým nárůstem choroby zvané syfilis u brněnské populace.

10:30 - Pokračuje řádění šílených sběračů prospektů. Jeden z nich dokonce pro zjednodušení hází tištěné informace do veliké bedny, kterou si nese s sebou. Kolik toho ten člověk opravdu přečte, vždyť vypadá jako agent Sběrných Surovin? K Invexu se zveřejňují všemožné statistiky. Spočítá ale někdo, o kolik hektarů lesa nás Invex připravil?

13:15 - Přichází zákaznice, která přesně ví, co chce:

„Chtěla bych nějaký počítač do domácnosti.“

„A co by měl, prosím, umět?“

„No, do domácnosti...“

Není to jednoduché. Zkousím to tedy jinak:

„Co byste na něm chtěla dělat?“

„No, do domácnosti...“

Je to složité. Vytahuji tedy ceník a upřesňuji cenové relace. Zákaznice chvíli nevěřičně studuje ceny a pak se loučí se slovy:

„Řeknu tatkově, aby šáhl do prkenice.“

Jen s největším úsilím se mi daří zachovat vážnou tvář.

19:00 - Zjišťuji, že jsem se dostatečně nepřipravil na předávání Křišťálových disků - neočekával jsem totiž skvělý kabaret. Moderátorka celé akce je ve skutečnosti výborná kabaretní umělkyně a její lekce hovorové angličtiny sklízí úspěch. Když ale potom dochází k vlastnímu vyhlášení výsledků, je mi jasné, proč někteří (ti co mohli), včas odešli. Na druhou stranu dostávám depresi z mojí vlastní neznalosti moderního umění. To, co jsem já považoval jen za nápaditý billboard, je odměněno cenou za nejlepší architektonické řešení stánku.

Sobota, den poslední (bohudík)

9:00 - Na našem stánku není po několikáté náročné noci téměř nikdo (z vystavovatelů).

9:50 - „Provoz houstne. Jdou dokonce čtyři návštěvníci,“ hodnotí situaci kolega.

11:15 - Jdu se podívat na konkurenční server, který dostal Křišťálový disk. Zrovna u této firmy nemám kamarády. Když řeknu, co chci vidět, změří si mě službu konající obchodník pronikavým pohledem (jinak na stánku není žádný návštěvník):

„A nejste náhodou od konkurence, od firmy C?“

Já jsem sice od konkurence ale zrovna od jiné firmy. Takže mohu klidně lhát:

„A vypadám snad na to? Já jsem jen učitel informatiky...“

„Mohu tedy dostat vizitku?“

Odpovídám zase otázkou:

„Vy si myslíte, že školy mají na to, aby dávaly učitelům vizitky?“

Obchodník mi sedne na špek a ochotně otevírá skříň serveru. Myslí si asi, že učitel nepozná ECC paměti uvedené v konfiguraci serveru. ECC paměti tam nejsou. Vidím jen obyčejné bezpartitní SIMMy.

13:30 - Opět jsem obešel kamarády od konkurence. Společně prožité utrpení a poslední drinky nás ještě více sblížily. Na moje otázky, proč tu vlastně všichni jsme a trpíme, nedokáže nikdo odpovědět. Jeden z nich mě v návalu sdílnosti bere kolem ramen:

„Hele, kdybychom se vykašlali na Invex a všechnu tu reklamu kolem, tak můžeme každé desáté počítač dávat lidem zadarmo. Já to počítal.“

14:00 - Blahořečíme tomu, kdo stanovil konec Invexu již na třetí hodinu odpoledne a začínáme s kolegou nenápadně odnášet exponáty ze stánku. Zázrakem mě přestávají bolet nohy.

14:10 - Atraktivní, leč agresivní nabízečky mého oblíbeného časopisu, který jsem naposledy použil při malování bytu na pokrytí podlahy, mi brání v práci tím, že mi neodbytně vnucují jejich poslední vydání. Když máte v rukou krabici s velkým monitorem, těžko se můžete bránit. Tak tomu se říká agresivní marketingový mix.

14:35 - Nabízečky zmizely, zůstaly po nich jen dvě hromady makulatury. Konečně můžeme v klidu balit.

15:00 - Vyšlo to přesně. Všechno je naloženo v autech. Končíme my a Invex.

P.S. Jeden z exponátů nám dovezli 10 dní po slavnostním ukončení Invexu.

P.P.S. Stále se bojím otevřít některé odborné tituly, abych se tam nedočetl, jak byl Invex větší a lepší.

ŽIVELNÉ POHROMY (5)

5. Myši

K živelným pohromám nepochybně patří i přemnožení některého druhu živočichů. Takové povyražení jako třeba kobylky nebo sarančata tady naštěstí nemáme, ale i tak se najdou zvířátka, která nám dokážou pěkně znepříjemnit život. Například myši, které rozryjí louky svými chodbičkami a podnikají pravidelné útoky na táborové zásoby jídla.

V Hryzelích se to stalo roku 1978. Vynalézaví táborníci pořadali na myši lov pomocí různých oštěpů, luků a šípů, cepů a dalších strašlivých zbraní. Do akce vyrazili ti nejobávanější lovci. Miki, v každé ruce pistoli, dokázal nehnutě čekat u díry, a když myš vykoukla, neměla již šanci na únik. Zrak lovcův byl ostrý a ruce hbité. Mártý ostřeloval všechno, co se jen pohnulo, a Fanas s obuškem v ruce proháněl myši po okolí. Všechny ale přiváděl v úžas Káče, který si vyrobil luk a s napjatou tětívou se plížil po louce. Dokonce jednu myš zastřelil.



*Káče s Fanasem loví myši
(Hryzely 1978)*

V Nouzově se spousty myši objevily v roce 1998. Byly všude, kam jste se podívali, dokonce zpočátku byly tak krotké, že ani moc neutíkaly.

Ne že by byl Šed'a krvežíznivý, ale když se mu při invazi během stavby podsady pořad motala pod nohama myš, šťouchl do ní špičkou boty, aby šla pryč a nepřekážela. Myš to nepřezhla a nechala po sobě krvavou šmouhu na podsadě, kterou si pak Sysel a Martina musely vydrhnout.



Nouzovským myším se u Jarušky moc líbilo

Bezkonkurenčně nejvíce myši se během tábora vystřídalo u Jarušky. Obávaný myšobijec (anglicky to zní lépe - mousekiller) Lasse se softbalovou pálkou v ruce zlikvidoval hned tři myši najednou. Den na to se objevuje další myška, taková malá, roztomilá, že je jí Jarušce líto. Chvilí trpí její přítomností, ale dlouho to nevydrží.

„Když ona se mě nebojí a já jí jo,“ konstatuje Jaruška a Lasseho komando nastupuje do akce.

Míša s polínkem v ruce jistí přední vchod, zatímco Lasse operuje vzadu. Myš celkem dlouho odolává, ale nakonec má smůlu.

Jenže netrvá dlouho a u Jarušky se usazují další dvě myši, po jejich likvidaci zase dvě, pak tři, a tak dále.

„Houfujou se, asi potáhnou na jih,“ prohlašuje Šed'a.

„Jaruška tam má nádraží,“ směje se Lucie.

Pod stany vedoucích to vypadalo spíš jako v metru. Myši vesele probíhaly ze stanu do stanu, a i když jich Lasse a další hodně zlikvidovali, stále jich bylo dost a dost.

6. Mravenci

Pravidelně každý rok se rojí okřídlení mravenci. A ti když vám naleznou do stanu, také nic moc. Je jich příliš mnoho, takže stěhovat se musíte vy.

Mravenci si ke svým rejům vybírají celtu stanů. Všelijak si poletují a popolézají po celtě, takže uvnitř ve stanu máte dojem, že slabě prší. Bránit se proti nim můžeme všelijak. Nejjednodušší je nedělat nic a počkat, až je to přestane bavit. Mravenci si totiž vybírají světlé celtu a do tmavých stanů se jim moc nechce.

Přesto jednou našli do stanu Dáši a Lenky. Děvčata tehdy vystříkala stan sprejem a šla spát do srubu.

Když se roku 1996 mravenci opět vyrojili, Šed'a byl klidný, i když na jeho stanu jich bylo skoro nejvíce. Jeho celta však měla čelo tmavé a mravenci zůstávali jen na světlých bocích. Do stanu nelezli, takže ať se klidně rojí. Naproti tomu Lucie nebyla klidná vůbec. Co kdyby si pár mravenečků usmyslelo se usídlit uvnitř? Začala po nich stříkat sprejem a postupně je zlikvidovala. Další mravenci už na tuto postříkanou celtu nešli. Zdálo se tedy, že je všechno v pořádku. Ale nebylo.

V noci začalo pršet a přšlo až do rána. Velice brzo Lucie zjistila, že celta postříkaná sprejem proti hmyzu se chová jako piják, takže uvnitř stanu začalo pršet. Lucii nezbylo nic jiného než urychleně evakuovat. Další den sluníčko celtu vysušilo a zase bylo vše v pořádku. Jenom Lucie sušila spacák.

7. Sršně

Nejobávanějším hmyzem je sršněň, díky svému žihadlu. Ta se naštěstí objevuje většinou jen jednotlivě a je mírumilovná. Roku 1994 si dokonce sršně vybudovaly obrovské hnízdo přímo pod stříškou táborové věže. Přišel na to Šed'a v půlce tábora, když nic zlého netuše vylezl na věž a upoutalo ho temné bzučení. Šed'a si uvědomil tu obrovskou přesilu a dal se na důstojný ústup. Hnízdo pak Marian na podzim zlikvidoval a přivezl si jej do Kolína jako suvenýr.

Šok zažila rok nato Ještěrka. V posledním týdnu tábora si ulovila nějakou chorobu a místo dvoudenní výpravy spala na půdě srubu. Probudila se a cítila, že po ní něco leze. Zahнала to rukou a silné bzučení ji jednoznačně poučilo o tom, že nezvaným hostem byla sršněň na průzkumu.

Která sršněň při svém průzkumném letu narazila lovce, jako byli Máček a Mártý, s tou bylo zle. Máček se jednou v Hryzelích dokonce ozbrojil značkou zákaz vjezdu jako štítem a tím srážel sršněň na zem, kde je pak likvidoval.

Mártý vládl rychle svým nožem. Když jednou přiletěla sršněň do ku-

chyně, jenom se Máčka zeptal, jestli může použít to prkénko, co leží na stole. Pak jedním mávnutím nože srazil sršeň na prkénko a nožem ji bleskurychle rozporcoval na kolečka.

Virtuózní kousek se mu jednou povedl při odpolední siestě ve stanu. Tehdy měl spolu s Máčkem patrový stan s postelemi v patře. Mártý klimbal, když do stanu vletěla sršeň. Mártý se jen líně otočil a pustil nůž na zem. Nůž se zabodl do podlahy i se sršní. Mártý se otočil na druhý bok a spal dál.

8. Vosy

Nejčastější pohromou tohoto druhu jsou ovšem vosy. Těm se na Nouzově velice líbí. Každý rok se likviduje spousta vosích hnízd a stejně vos jako by neubývalo. Rok 1988 byl na vosy zvlášť úrodný. Nejlepší obrana je preventivní útok, prohlásil Čmelák a pasoval se na specialistu v boji proti vosám. Věřil jen své oblíbené zbrani, postříku značky Actelic, a úspěšně likvidoval jedno hnízdo za druhým. Jednou však zvolil špatnou strategii. Zapálil vchod do hnízda, aby se vosy snadněji nechaly postříkat Actelíkem. Vosy však měly pro tuto příležitost vybudovaný druhý vchod, kterého teď samozřejmě využily. Co následovalo, není třeba komentovat. Čmelák měl naštěstí rychlé nohy, takže odvetu přežil s pouhými dvěma žihadly.

Přes důslednou likvidaci vosích hnízd i v blízkém okolí bylo pořád na tábořišti hodně vos a každou chvíli si někdo přišel ošetřit vosí bodnutí. Máček si dělal čárku za každou zabitou vosu. Za týden měl 300 čárek. Mohl jich mít za celý tábor až 1000, kdyby ho tento sport nakonec nepřestal bavit. Jeho loveckých kvalit však ostatní nedosahovali. Například Starosta se ohnal po vose, uklouzl a přitom se bolestivě udeřil.

„Vosy kopou!“ komentoval svůj úraz se zkřiveným úsmě-

vem.

Ostatní táborníci tyto vosí nálety nesli těžce.

„Těm vosám to normálně nemyslí!“ rozčiloval se Dodo.

Vosy se o tom zřejmě dověděly a vyslaly trestné komando.

„Přilítla, dala mi ho a odlítla,“ komentoval Dodo nechápavě své napadení.

„Vy se nechte vyšetřit nervově, vy vosy blbý,“ přidala se Eva.

„Snad mě semhle nekousla vosa, do pytle!“ ohledával se nervózně Mák.

„Je tu moc vos. Nedá se tu nic dělat,“ zhodnotil Čmelák trefně situaci.

„Vím o jednom místě, kde vosy nelítají,“ prohlásil jednou Marian a když se všichni dychtivě zajímali, o které místo jde, dodal: „V ledničce.“

V roce 1994 to zpočátku na invazi vypadalo nevinně. Přes den mouchy a hovada, večer komáři, vos minimálně. Jaruška, Ještěrka, Herouš a Šedá se s důvěrou vydali ke kuchyni, aby zahájili invazi vynášením jejího obsahu. Ani nestačili pořádně otevřít dveře a Jaruška dostala žihadlo do ramene. Nyní už bylo vše jasné. Vosy venku nelítaly, protože byly doma.

Následovalo několik nesmělých pokusů, které skončily neslavně. Ještěrka dostala hned dvě žihadla do levého oka, na horní a spodní víčko.

„To nám ta invaze pěkně začíná,“ naříká a sleduje v zrcadle ve srubu, jak pomalu ale jistě přestává vidět. Její levé oko získává asijské parametry.

„Jdu je zrušit,“ dělá Herouš ramena a vyráží ke kuchyni.

Když našel vosí hnízdo přímo nad dveřmi, vyměkl a dal se na ústup. To ještě netušili, že vosích hnízd je v kuchyni asi deset.

Šedá rozhodl, že vynesou nejdříve ve sklad, ve kterém vosy nevypátral. A opravdu tam nebyly. Invaze mohla začít.

Šedá vybíral materiál, Jaruška a Herouš vynášeli podsady a podlahy a téměř slepá Ještěrka (jedno oko oteklé od vosy, druhé od zánětu spojivek) nosila to, co jí Šedá strčil do rukou. Jakmile zaslechla vosu, zděšeně prchala.

Vosám nakonec rázně domluvili Starosta, Pitras a Buggy, když odpoledne dorazili.

A když nejsou vosy, jsou zas pro změnu mouchy. Máček se jednou v kuchyni na dotěrné mouchy pořádně rozkřikl:

„Vypadněte vy mouchy, vy krávy jedny!“

A co myslíte, že udělaly mouchy? Nic. Jakoby ho vůbec neslyšely.

příště Problémy s pitnou vodou



Lasse - obávaný myšobijec

BAVÍME SE NA NÁŠ ÚČET

Na poradě.

Blond'ák: Já bych nejdřív hlasoval o tom, jak budeme hlasovat.

Při výrobě obložení v klubovně Slon kritizuje Buggyho postup.

Buggy: Blond'áku, řekni něco, když sis to vymyslel!

Tomáš: To je tak skvělej film, že jsem na něm byl třikrát zadarmo.

Zbyněk: Kdo je autorem Rychlých Šípů?

Zuzka: Karel May.

(Pozn. redakce: Tohle je spíš k pláči než k smíchu. O to víc, že právě nedávno Jaroslav Foglar zemřel. Kam to ta mládež spěje...)

Dáša: To je ukázka z knihy Hroši od Bobří řeky.

Blond'ák: Co to je, holky? Takhle jsem vás učil podvádět?

Jitka přišla na výpravu jako jediná z Vlčat.

Zbyněk: Ty jsi taková naše kápézetka.

Janinka: Když se někdo lekne, tak já řvu.



Sysel metá salto



Miki srdnatě pokračuje ve slalomu pouze po levé lyži. Zatímco zatáčky vpravo mu nedělaly problémy, ty vlevo obvykle končily pádem

Ani na pekáčích to nešlo hladce. Zatímco Buggy projel trať nejrychleji, Ferča, Lenka i Martina ztroskotaly

Naši lyžníci Aleš, Ferča, Honza, Lenka a Zuzka při slalomu